

Драгова чешма. Оставя веригата си там и се връща в Котел в къщата си при своето семейство. Къщата се намирала на Бенчова улица. На сутринта, както наредил, майка му отива да му носи храна в конака и като не го намира, започнала да плаче и да обвинява турците, че те са убили сина ѝ. Иван Маркоолу престоял известно време в своя дом и отново поел хайдушкия живот. Събрал си няколко смели младежи и се отправил към с. Хотница, Търговищко и след това в Глушник, Сливенско и с. Пашакьой, Елховско. Това са били неговите конаци. През това време неговата дружина се среща случайно с дружината на Панайот Хитов. Когато дружината на Панайот Хитов е слизала в Сухи дял към Коларника /Хаджимитровото кладенче/ през пътя за белязали 10- 15 въоръжени мъже с хубаави дрехи. Тъй като те очаквали да мине турска хазна, помислили, че са те и започнали престрелка. Момчетата на Иван Маркоолу са имали своя характерна форма, за която са казвали "коланчии аби", потури коанлиени. През време на престрелката някак си се разбрало, че това не са турци, а българи. Спряли престрелката и започнали да се провикват между дърветата кои са и откъде са. Хората на Панайот Хитов казали, че са от четата на Папазооглу, а тези на Иван Маркоолу, че са хайдути от неговата чета. След като се разбрали кои са не се срещнали, а всяка чета продължила своя път. Много пъти турците правили опити да заловят Маркоолу, но винаги било безуспешно. По това време неговият син Тодор бил в четата байрактар. Бил много красив момък и по рождение имал отпред на косата си бял перчан. То е възпято в народна песен. Един ден бащата разговярял със сина си, на когото заръчал да се прибере в Котел и да се задоми.

Младият Тодор послушал баща си и си завръща в Котел. Научавайки за идването му от Сливен пристигат веднага двама паши и го подложили на "истин-такт"- тази е думата, която дядо Тодор е казвал на своите внуци. По всяка вероятност това е разпит. Но след това турците не са му направили нищо и той заживява спокойно семеен живот в Котел.

За своя баща казвал, че е бил отишъл в Рилския манастир и там умрял. Дядо Тодор е умрял на 96 г. през 1928 г. в град Котел.

59. РОДОВО ПРЕДАНИЕ ЗА ХАЙДУТИ

Мойта баба, Рада войводката, била много курназ момиче. От нищо не я било страх. Била снаха на прадядо ми Христо войвода. Той хайдутувал с Дели Ради. Като го нападнали турците убили Дели Ради, пък дядо са отървал и избягал, ама в сражението му отсекил ухото. Баща ѝ на баба бил свинар в Дивеците. Тя носела хляб на хайдутите. Много ми е разправяла: ще обуй потурите на баща си, ще тури калпак, ще вземе торба с хляб и отива на уреченото място. Там